

въ джбовото кресло пред масата. Самъ седна върху няка дървена пейка край прозореца.

— Да поговоримъ най-сетне. Кой ще почне пръвъ?

— Разкажете вие по-напредъ. Какъ ст историята съ избора?

Анри се усмихна, поглади съ дланъ дъ си кесте-
няви кждрици. Поклати глава.

— Следъ като почина патриархъ Морозини, веднага се явиха на лице старитѣ вражди. Венецианцитѣ заеха съ войскитѣ си Света София и избраха за патриархъ декана Филипъ.

— Да. И френцитѣ не признаха избора и пратиха оплакване до Римъ, като представяха за одобрение своитѣ трима кандидати. Тѣ не бѣха лоши — каза кардиналтъ — доколкото си спомнямъ, това бѣха: Кремонския епископъ Сикардо, кардиналъ Пиетро ди Санъ Марчело и канцлера на парижкия университетъ Робертъ дьо Кърцонъ. Все пакъ Негово Светейшество ги посъветва да се примирятъ съ венецианцитѣ и тѣ отговориха, че сѣ съгласни, като изявиха готовность да гласуватъ за венецианеца Фантино, архиепископъ на Хераклея. До тука знаемъ всичко, съвсемъ подробно, ала после какво стана?

— Тъкмо тогава почнаха най-голѣмитѣ разправии. На 24 декемврий стана гласуването. Фантино получи 18 гласа, а свещеникъ Лодовико отъ църквата Свети Павелъ въ Венеция получи 16 гласа. Но за Лодовико гласуваха 9 духовника, които тогава отсутствуваха отъ Константиноградъ. И двамата се провъзгласиха за патриарси. Привърженицитѣ и на двамата изпратиха оплаквания до Римъ.

— Получихме ги. Ала въ оплакванията на дветѣ партии противната страна бѣ обрисувана съ такива черни бои, че не можахме нищо да решимъ. Но за това ще решимъ като ги вида и двамата... — махна съ ржка решителнс легатътъ. — Друго ново насамъ?

— Все така. Неуредици. Размирия. Не мога отъ въшши врагове да си отворя малко очитѣ да понаредя вътрешнитѣ си работи. А какъ стана това нѣщо съ смъртъта на Беатриче? Тука чухме много и разни мълви...